

عنوان مقاله:

مقایسه اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت و رفتاردرمانی دیالکتیکی بر ضریب سختی و پردازش هیجانی نوجوانان دارای زمینه خودجراحی

محل انتشار:

مجله مطالعات روانشناسی تربیتی، دوره 20، شماره 52 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

مرضیه فیروزه - گروه آموزشی

آدرمیدخت رضایی - دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مرودشت، مرودشت، ایران.

مجید برزگر - استادیار گروه روانشناسی، واحد مرودشت، دانشگاه آزاد اسلامی، مرودشت، ایران

مرتضی مرادی دولیسکانی - گروه علوم تربیتی، دانشکده روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، البرز، ایران.

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر باهدف مقایسه اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت و رفتاردرمانی دیالکتیکی بر ضریب سختی و پردازش هیجانی نوجوانان دارای زمینه خودجراحی انجام شد. این پژوهش یک مطالعه نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون، پس آزمون با گروه آزمایش و گواه بود. جامعه آماری پژوهش شامل تمامی دانش آموزان دختر مقطع متوسطه دوم سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ بوشهر بود که دارای سابقه خودجراحی بودند. از میان آنان تعداد ۶۰ نفر انتخاب گردیده و به تصادف در دوگروه آزمایشی و یک گروه گواه (هرکدام ۲۰ نفر) گمارده شدند. گروه آزمایش اول تحت درمان مبتنی بر شفقت و گروه آزمایش دوم تحت مداخله رفتاردرمانی دیالکتیکی قرارگرفتند و گروه گواه مداخله ای دریافت نکرد. ابزارهای پژوهش پرسشنامه رفتار خودجراحی (سانسون و همکاران، ۱۹۹۸) نیمرخ واکنش به سختی (استولتز، ۱۹۹۷) و پرسشنامه پردازش هیجانی (باکر و همکاران، ۲۰۱۰) بود. نتایج نشان داد که هردو مداخله موجب افزایش ضریب سختی و کاهش پردازش ناسازگارانه هیجانی در نوجوانان شده است ($p < 0.05$). همچنین یافته های پژوهش حاکی از آن بود که بین درمان مبتنی بر شفقت و رفتاردرمانی دیالکتیکی تفاوت معنی دار وجود داشته و درمان مبتنی بر شفقت در افزایش ضریب سختی و رفتاردرمانی دیالکتیکی در پردازش هیجانی روش موثرتری می باشند ($p < 0.001$). باتوجه به نتایج پژوهش می توان از هردو مداخله در بهبود ضریب سختی و پردازش هیجانی نوجوانان دارای زمینه خودجراحی در کنار دیگر مداخلات درمانی استفاده نمود.

کلمات کلیدی:

درمان مبتنی بر شفقت، رفتاردرمانی دیالکتیکی، ضریب سختی، پردازش هیجانی، خودجراحی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1950761>

